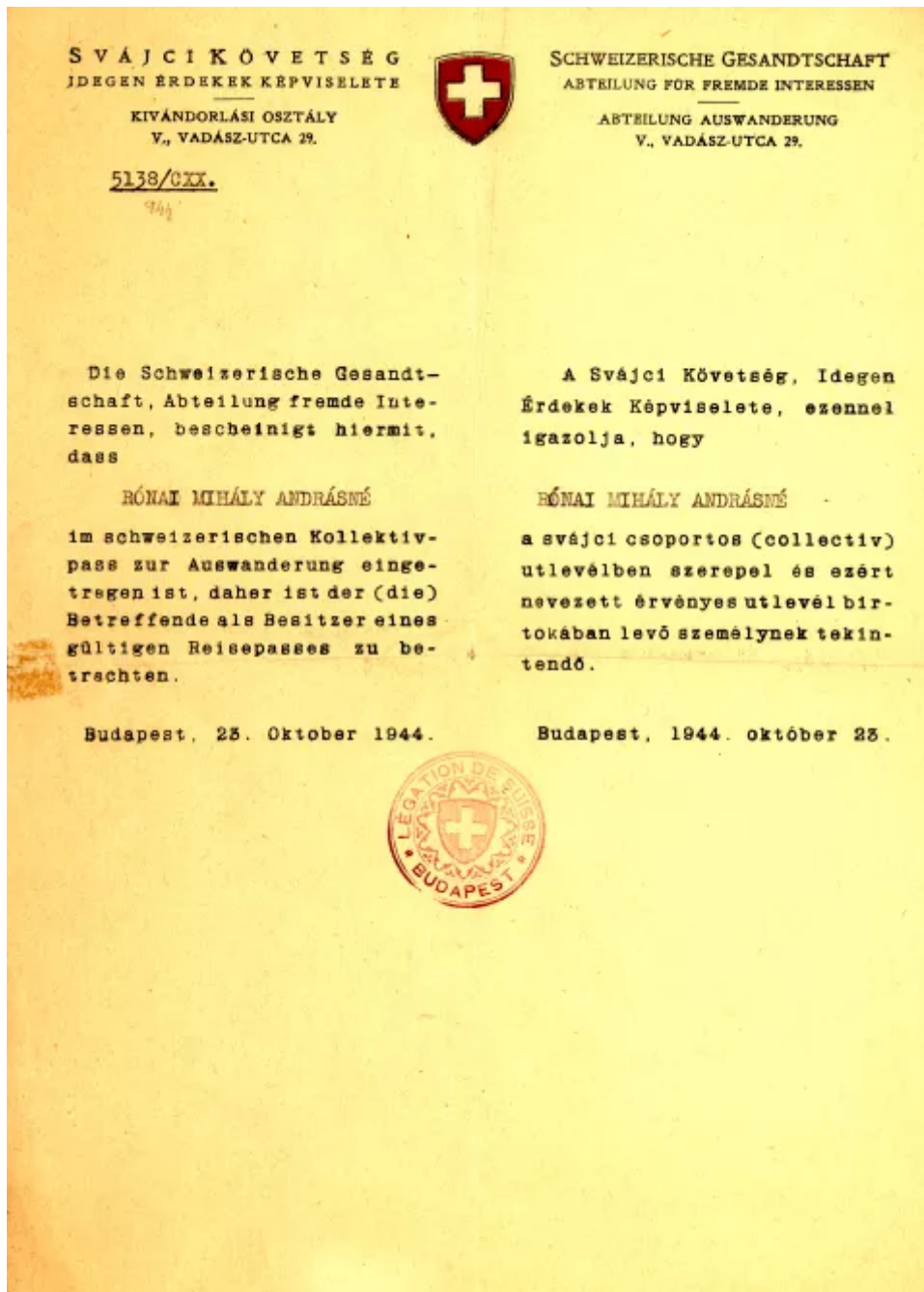

Rónai Mihály Andrásné Svájci Menlevele

Rónai Mihály Andrásné [Gábor Marianne] svájci menlevele 1944. október 23-ai keltezéssel.

Amikor megszöktem a KISOK-pályára való bevonulás, a férjem meg a munkaszolgálat elől, valahonnan hallottuk, hogy a Svéd Vöröskereszt segít az Esterházy utcában. Ez egy kicsi utca volt a Károlyi kertnek a Rádió felé eső oldalánál. Millió ember! Az egész utcát kitöltötte a tömeg, akik mind be akartak jutni, és hát órákig persze nem sikerült. Az Esterházy utcában egy svéd házaspár, Langlet professzor és a felesége segített. Van az a három ember, akiről mindig szó van, akik segítettek, de én még sose hallottam, hogy róluk is megemlékeztek volna [Valdemar Langlet (1872--1960) főszerkesztő, sokoldalú nyelvész, kultúraközvetítő. 1934-től a budapesti Pázmány Péter Egyetem svéd lektora, a svéd főkonzulátus, majd 1938-tól a svéd követség munkatársa. 1944 májusától a Svéd Vöröskereszt fődelegátusaként feleségével, Ninával és számos munkatársával

együtt az ún. menlevelek segítségével ezrek életét mentette meg. Raoul Wallenberg 1944. július 9-én érkezett Budapestre, s építette ki párhuzamos mentőakcióját].

Végre bekerültünk. Mind a ketten sokkal fiatalabbnak néztünk ki. Az első szobában a professzor, a belsőben a professzorné volt. Úgy látszik, megnyertük a szívét. Megsajnálta bennünket, rögtön félreállított. Estére már volt lakásunk a József körúton, és még oda is vett minket munkára. Hiszen, ha nem lett volna igazolványunk és hogy dolgozunk is, akkor mindjárt gyanúsak lettünk volna. Tehát úgy szerepeltünk, hogy erdélyi menekültek és a Vöröskereszt munkatársai. Mindkettőnknek lett menlevele, Mityué svéd, az enyém svájci.

A kétnyelvű okmány szó szerinti magyar szövege a következő:

A Svájci Követség Idegen Érdekek Képviselője, ezennel igazolja, hogy

RÓNAI MIHÁLY ANDRÁS NÉ

a svájci csoportos (collectiv) utlevélben szerepel és ezért nevezett érvényes utlevél birtokában levő személynek tekintendő.

Budapest, 1944. október 23.